

Wattpad

Monika Kasášová

ODHALENIE

SÉRIA

K ODVAHE MA NÚTIL STRACH

MODERNÉ
ROMÁNY

Monika Kasášová

ODHALENIE

SÉRIA

K ODVAHE MA NÚTIL STRACH

MODERNÉ
ROMÁNY

ISBN 978 - 80 - 8214 - 095-1

Monika Kasášová

ODHALENIE

SÉRIA

K ODVAHE MA NÚTIL STRACH

moderné romány

*Knihu venujem každému,
kto sa rozhodol prečítať si ju.
Patrí mu kúsoček z nej...*

Copyright © Monika Kasášová 2022

Kapitola 1

*„Odvaha mieri ku hviezdám, strach k smrti.“
(Seneca)*

Alex

Prvé slnečné lúče vyšli nad horizont a pohľadili mi pokožku. Vďaka skorej rannej hodine na danom mieste panoval pokoj. Nechuť stretnúť známe tváre a ukrývať sa za falošným úsmevom ma doviedla sem. Zmiešané pocity ma držali od chvíle, kedy som vkročila cez vysokú železnú bránu. Usadila som sa do vlhkej trávy a rukami objala kolená. Spomienky sa v okamihu premietli a vytvorené obrazce zľahka zovreli žalúdok. Cigaretu medzi prstami som stisla o čosi silnejšie. Ruka sa podvihla, pery objali filter

a plúca sa nahromadili vtiiahnutým dymom. Vzápätí som vyfúkla a sledovala stúpajúci oblak, pomaly sa rozplývajúci vo vzduchu. Prialo som si zbaviť sa rovnako poľahky aj myšlienok, ktoré mi prinášali iba zármutok. Ticho a náhrobné kamene navôkol podtrhávali chmúrnu náladu držiacu sa ma od rána. I tak nebolo v mojich silách odvrátiť sa. Akoby tých pár písmen, navždy vyrytých do žulovej dosky, predstavovalo jediné spojenie. Prvá slza sa skotúlala po líci a stratila sa v kútiku úst. Rukávom som prešla po vlhkej cestičke a znovu priblížila cigaretu k perám.

„Viete, že nezvyknem fajčiť. Len občas...“

Nedopovedala som a kúdel dymu mi opäť prešiel vnútrom.

Každý rok za poslednú dekádu som si kradla tento deň pre seba. Od chvíle, kedy sa mi spájal výlučne so smrťou, chuť oslavovať narodeniny sa vytratila. Slabý poryv vetra sa mi obtrel o pokožku. Zhlboka som sa nadýchla, ľahla si a pozornosť presunula na meniace sa mraky. Ubehla hodina od môjho príchodu. Jediné, čo som im mohla dať, bol čas. Nič viac... A hoci už o mojej prítomnosti nemohli vedieť, ja som na danom mieste bola. A to stačilo.

Po pár minútach som sa posadila, zatlačila ohorok do zeme a vydýchla zvyšky splodín. Oči preskúmali okolie, než sa pristavili nad stromami, odkiaľ sa vynorili slnečné lúče.

„Vyzerá to na horúci deň,“ pousmiala som sa a odtrhla steblo trávy. „Dnes je nedeľa. Budem upratovať,“ ťažký povzdych zahubil ďalšie slová a spodná pera sa otriasla pod návalom smútku. Viečka mi klesli, zrak sa presunul na ruky zložené v lone. Spôsob, ktorým som sa v daný deň zamestnávala, znamenal únik pred spomienkami silnejšími, než inokedy. Snaha vypnúť myseľ a venovať sa mechanickej činnosti mi mala privodiť klamlivý pokoj, vďaka ktorému som rok čo rok preplávala dňom, až kým slnko neustúpilo mesiacu.

„Musím ísť.“ Pri každom odchode som im venovala jemný úsmev, hoci sa za ním neukrýval ani náznak radosti. Do tváre mi znovu udrel vánok a rozfúkal dlhé vlasy farby čokolády, ktoré boli v iné dni zopnuté gumičkou. Otcovi sa vždy páčili rozpustené.

S nevôľou som natiahla ruku a končeky prstov priložila na okraj žulového kameňa. Posledná slza sa vykotúlala, než ma nohy krôčik po krôčiku posúvali k bráne. Spoza pleca som ešte strelila pohľadom k miestu, kde rodičia odpočívali večným spánkom.

„Uvidíme sa zase o rok,“ stisla som pery a vykročila po prašnej ceste z cintorína obkoleseného vysokými stromami.

„Takže, slečna.“

„Alex,“ zdôraznila som po druhý raz. Uniformovaný muž v stredných rokoch, s upravenou briadkou

a plnými lícami, opäť sklonil zrak k papierom. Spamäti nahmatol uško šálky a bez toho, aby odvrátil pohľad, uchopil ju a priložil k perám. Srkol si a znovu na mňa pozrel, kým ju odložil.

„Vyhlásite po bratovi pátranie?“ spýtala som sa s nádejou.

„Slečna Alex, aby sme si to ujasnili.“ odmlčal sa a očami ešte na okamih strelil k fotografii, „Váš brat odišiel pred týždňom.“

„Správne.“

„Do práce.“

„Áno.“

„Do Salemu.“

„Mal sa vrátiť pred tromi dňami,“ dochádzala mi trpezlivosť.

„Má tridsaťjeden, však?“ Do hlasu i do tváre sa mu vkrádali pochybnosti.

„Má vypnutý mobil. Tri dni!“ zdôraznila som a takmer zavrčala.

„Ste si istá?“

„Áno,“ prerušila som ho zostra. „Ozval by sa mi. Muselo sa niečo stať.“ Hrdlo mi zovrelo a chvíľu trvalo, než som dokázala pokračovať. „Mám iba jeho. Nikdy by sa bezdôvodne nevyparil. Muselo sa niečo stať.“

Opäť sa dostavila odmlka a obavy sa ma zmocňovali s každou uplynutou minútou čoraz viac. „Ja vás prosím.“

„Urobíme, čo sa dá. Spojili ste sa s jeho známymi? Mal priateľku? Možno je u nej.“

„Nie. On, totiž,“ dopriala som si hlboký nádych a upokojila splašené myšlienky, „veľa pracuje. Mal vzťah, ale práve kvôli práci to skončilo. A pokiaľ viem, žiadnu novú známosť nemá.“

„Pokiaľ viete,“ zopakoval skepticky.

„Stratil sa, je nezvestný!“ zvýšila som rozhorčením hlas. „Inak by som tu nesedela.“

„Chápem vaše obavy.“

„Vyhlásite pátranie?“

Do miestnosti vošiel ďalší policajt. Pohľady sa im stretli, vložil mu do rúk nejaký spis a krátko si ma prezrel. Dvihol kútik a vzápätí sa stratil. Policajt, ktorý so mnou zostal v miestnosti, sa pustil do čítania prevzatých papierov. Zdalo sa, že ubehli hodiny, keď konečne preplietol prsty a naklonil sa bližšie.

„Zatiaľ sme na nič nenatrafili. Kolega prešiel záznamy z nemocníc, takže vieme vylúčiť, že by bol váš brat zranený alebo...“

„Mŕtvy,“ dodala som namiesto neho. Prikývol a stisol pery.

„Dobre, momentálne je to všetko. Číslo mám, ak by sme čokoľvek zistili, ihneď sa vám ozveme.“

Zdvorilo sa usmial a za sprievodu škripania stoličky sa postavil. Dvoma krokmi k dverám ma nepriamo vyzval k odchodu. S nechufou som vstala a vykročila. Na prahu ma však vlastné nohy zastavili.

„Nájdete ho?“

Zadávala som sa s prosbou v očiach, akoby snád mal moc vypátrať ho lusknutím prsta. Jeho ťažký povzdych doplnený privretými očami dával najavo, ako nainvne moja otázka znela.

„Urobíme pre to maximum.“

„Vďaka,“ prehodila som iba.

Kráčala som ulicou v Aumsville. Malé mestečko v Oregone, môj domov. Občas ma minul niekto známy. Malý počet obyvateľov umožňoval zapamätať si takmer každú tvár. Napriek tomu, že som sa stránila typického života tínedžera a nehýrila pri každej príležitosti, patrila som k oblúbencom mesta. Či to súviselo s oblúbenosťou môjho brata alebo ma lutovali kvôli strate rodičov, nevedno.

Takmer pred obedom som dorazila domov. Nákup som položila na stôl a zapla odkazovač na záznamníku vo viere, že sa z neho ozve bratov hlas. Miestnosť však ohlušil iba piskot. Mia mi nadšene gratulovala a s príslubom neskoršej návštevy sa rozlúčila. Záznamník po pípnutí onemel. Prevrátila som očami a usadila sa na gauč. Aby už dnešný deň skončil...

Hal

Zo spánku ma vytrhlo nemilosrdné roztvorenie dverí. Ianov dupot by prebudil aj slona. Prešiel izbou až k oknu a odhrnul ťažké závesy, vzápätí do izby vnikli slnečné lúče.

„Vstávaj, je skoro poludnie.“

„Uhm,“ nesúhlasne som zabručal a strčil hlavu pod vankúš. „Choď preč.“

„Máme prácu. O hodinu vyrážame. Obleč sa,“ hodil po mne džínsy. „Nech na teba nemusíme čakať.“

Zabuchol dvere a vzdalujúce sa kroky ma nabádali k opätovnému zatvoreniu očí. Radšej som sa pozviechal, Ian nemal vo zvyku doprosovať sa. Hoci som včera pil v zásade iba minerálku, i tak na mňa dolahla ťažoba noci. Spánok sa mi vyhýbal takmer do úsvitu. Venoval som krátky pohľad zrkadlu a po rýchlej sprche vyšiel z izby. Do nosa mi udrela slastná vôňa. Brad stál pri sporáku a varil. V kuchyni ma čakali obľúbené cestoviny.

„Dobré ráno.“

Pozdravil ma a krátkym pohľadom prehodnotil môj výzor. „Vyzeráš lepšie, než som očakával.“

„Nič som nepil,“ zašomral som na objasnenie, prebehol si vlhké vlasy a usadil sa k stolu. Mlčky ma pozoroval a keď som sa bez slova vrhol na jedlo, začal otravovať.

„Zistil si niečo?“

„Nie, v bare vôbec nebola,“ zamumlal som s plnými ústami.

„A čo ďalej?“

„V pokoji sa najem.“

„Myslím s ňou.“

„Pokračujeme podľa plánu.“

„Dnes má narodeniny, predpokladal som, že to oslávi v sobotu. Bežne to ľudia tak robia,“ premýšľal nahlas. Prestal som žuť a zabodol do neho veľavravný pohľad.

„Možno bola inde.“

„Vylúčené. Chodí k Preemu. Aj jej partia tam večera išla.“

„Tak neviem,“ mykol som plecami a znovu si nabral. „Očividne bude oslavovať až budúci víkend.“

„Dojedz, musíme si švihnúť,“ pripomenul Ian.

Stážka som si povzdychol, položil lyžicu na okraj taniera a ruku natiahol za pohárom džúsu. Keď som sa napil, narazil som na Bradov vytrvalý pohľad.

„Mali ste ma zobudiť skôr.“

„Ja som sa snažil,“ rozhodil nešťastne rukami. „Ale teba zobudiť je celkom náročné.“

„Ian s tým očividne nemal problém.“

„Áno, na druhý pokus.“

Vymenili si pohľady. Nestihol som reagovať, niekomu začal vyzváňať telefón.

„Kašlem na to,“ odsunul som tanier a utrel si ústa.
„Nabudúce sa najem v záhrade.“

„Andrew?“ Ian dvihol prst na znak mlčania.
Po chvíli vstal a odišiel do obývačky. V rovnakej chvíli som prestal vnímať obsah slov, ktoré adresoval druhej strane.

O hodinu neskôr sme krúžili po preplnenom parkovisku pri Walmarte v Portlande. Nočný bar, v ktorom sme mali stretnutie, bol na konci ulice. Pred ním sme však zastať nemohli. Nájst miesto pre Ianov gigantický Ford miestami pripomínalo operáciu slepeho čreva.

„Nabudúce môžeme prísť tankom a zrovnáme to tu so zemou,“ poznamenal som celkom neškodne.

„Nehundri.“ Z intonácie sa dalo vyčítať, že i jemu liezli rozmery vlastného auta na nervy. „Keby sa ľudia naučili parkovať, nemal by som tento problém.“

„Keby sme šli mojím autom, tiež by sme...“ odmlčal som sa, keď na mňa spoza pleca zazrel. Venoval mi znechutenú grimasu a nakoniec zaparkoval pod stromy na trávnik, mimo vyznačených parkovacích čiar.

„Toto je super miesto. V tieni, na pokutu, navyše nás môže okakať nejaký...“

Ian si odkašľal, čím stopol Bradov gradujúci sa monológ. „Vy dvaja pôjdete domov autobusom.“

Brad sa zasmial a vytiahol zväzok bankoviek, ktorý mi vzápätí podal.

„Zbytočne nemíňaj. Je tam dvetisíc dolárov.“

„Nerátaj s tým, že ich ešte uvidíš. Dajte mi pol hodinu.“

Nasadil som si šiltovku a vystúpil. Prebehol som parkovisko a vykročil ulicou, až kým som neprišiel k baru.

„Čo tu chceš? Otvárame o šiestej,“ zrukol chlap v reakcii na môj príchod. Sedel pri barovom pulte a popíjal pivo, kým barmanka leštila poháre.

„Prišiel som za Torentom. Očakáva ma.“

„Meno?“

„Cross.“

Premeral si ma od hlavy po päty, potom zakotvil na mojej tvári. Prešlo snád' niekoľko sekúnd, pokým ma vyhodnocoval. Tváril som sa ľahostajne, v snahe vzbudiť dobrý dojem. Zrejme usúdil, že nepredstavujem hrozbu, ďalej však mlčal. Vytiahol telefón a priložil ho k uchu, nespúšťajúc zo mňa pohľad.

„Tvoj hosť dorazil.“

„Rozumiem,“ dodal po chvíli ticha, zložil a postavil sa. Bol vyšší než Ian, bežnému človeku by zrejme naháňal hrôzu. Dokráčal až ku mne.

„Zdvihni ruky,“ nariadil prísne.

Vedel som, o čo mu šlo a protestovaním by som si iba uškodil. Poslúchol som a so zaťatými zubami

znášal nevyhnutné. V duchu som sa zachechtal, iba hlupák by prišiel za Torentom na prvú schôdzku ozbrojený. Potľapkal mi po vypukline, ktorú vytvorili bankovky vo vrecku, vytiahol ich, aby sa uistil o čo ide, a vsunul späť.

„Fajn. Nasleduj ma.“

Kľučkovali sme pomedzi stoly, do úzkej chodby k toaletám. Označenie *Iba pre zamestnancov* ma na okamih zmiatlo, avšak za dverami údajnej toalety sa nachádzali ďalšie dvere a za nimi schodisko. Už pri zostupe mi do nosa udrela zmes cigaretového dymu a alkoholu.

Torento sedel rozkročený na koženej sedačke, pred ním čupela blondínka. Stočil som pohľad do zeme a s rukami vo vreckách pozoroval špičky svojich topánok.

„Prehľadal si ho?“

„Áno.“

Potvrdil obor a mne šklblo kútikmi nad zbytočnou otázkou. Ak by to neurobil, zrejme by som na danom mieste nestál. Torento chytil blondínku za vlasy a surovo jej potiahol hlavu dozadu.

„Choď mi pripraviť drink.“

Prikývla, opakom dlane si utrela ústa a so skloneňou hlavou prebehla okolo mňa. Bola drobná a štíhla, vlasy jej siahali do polovice trupu. V duchu som zanádal nad jej osudom.

„Takže,“ začal Torento, kým si zapínal zips, a rukou mávol k sedačke oproti gauču. „Koľko toho chceš?“

Pohodlne som sa usadil, šiltovku zložil z hlavy a v nenútenom geste upravil vlasy.

Z vrecka som vytiahol zrolované bankovky a teatrálne nimi buchol o malý stolík.

„Za dvetisíc.“ Na dôraz som trhol bradou k peniazom. „Nech je to čisté.“

Torento mávol na obra, ktorý iba prikývol a zmizol za rohom. Stočil pohľad ku mne, prižmúril oči a po chvíli vysypal na stolík trochu bieleho prášku. Mávol k nemu.

„Malá ochutnávka.“

Srdce mi vynechalo úder a myseľ predostrela možnosti, nakoľko ma prekvapil.

„No tak,“ znovu mávol rukou.

„Vďaka, ale ja to neberiem.“

Mlčky ma pozoroval. Napokon mykol plecami, sklonil sa a vdýchol do seba prášok.

„Dobrá voľba. Srať si do vlastného biznisu nikdy neprinesie zaslúžené ovocie.“

Otvoril krabičku s cigarami a jednu mi ponúkol. Odmietol som.

„Si veľmi skromný hosť.“

„Nie som tu na návšteve.“

„Nové obchody neuzatváram osobne,“ ozrejmil a vyfúkol hustý oblak dymu. Mlčky som na neho hľa-

del, tak pokračoval. „Ak by mi nezavolať sám Nick, do tohto baru by si sa nedostal.“

„Nick a ja spolupracujeme už pár mesiacov,“ po-
dotkol som, i keď to už dávno vedel.

„Zaručil sa za teba,“ potiahol si znovu. „Vraj bu-
deš pre nás prínosom.“

„Mám dílerov v Saleme. Mohol by si si rozšíriť
okruh pokrytia. Ovšem,“ dal som priateľ dramatic-
kej pauze, „otázne je, či pokryješ dopyt.“

Obočie mu vystúpilo nahor. Znovu si priložil ciga-
ru k perám.

„Nick ma nestačí zásobovať. Má svojich dílerov,
o ktorých sa musí starať. Preto ma poslal za tebou.“

„Vravel mi. Ako si to predstavuješ?“

„Týždenne pol kila kokaínu, na začiatok.“

„Hm,“ ohol kútiky a prikývol. „Prestáhoval si sa
do Aumsville?“

„Áno. Je to bližšie k Salemu.“

„Salem patrí Chrisovi.“

„Viem.“

„Prečo teda nejdeš za ním?“

„Pretože Nick ma poslal za tebou. Ale pokiaľ ne-
máš záujem, pôjdem za Chrisom. Novému klientovi
sa isto poteší,“ mykol som nedbalo plecami. K Chri-
sovi by som sa nedostal, nemal som cez koho, ale to
nemusel vedieť. Nebyť Nickovej tlačienky, nesedel by
som ani tu.

Torento na mňa dlho hľadel. Jeho pohľad začínal páliť. Túžil som čo najskôr vypadnúť. Dôležitosť som prikladal nezaujatému výrazu. Musel nadobudnúť dojem, že som pre neho dôležitý, iná reakcia by značne narušila plány.

„Vieš čo?“ prečistil som si hrdlo. „Pôjdem teda za ním. Určite bude rád, že mu pribudnú zákazníci.“

Prachy voňali vždy každému smradovi. Torentova reakcia prišla okamžite.

„Fajn. Nakolko sa za teba Nick zaručil,“ natiahol ku mne ruku, „vitaj do rodiny.“

Opäťoval som mu stisk. Nestihol som nič viac dodať, obor sa vrátil s papierovým vrecúškom, ktoré podal Torentovi. Ten prikývol na znak vďaky, podal mi ho a zahasil takmer celú cigaru. Zrejme tým naznačil, že obchod bol na konci. Rýchly odchod by ale mohol vzbudiť nedôveru.

„Ak dovolíš...“ S úškrnom som otočil vrecko a niekoľko vrecúšok dopadlo na drevený povrch.

„Poslúž si. Dvadsať gramov toho najčistejšieho kokáinu.“

Naoko som to zrátal.

„Vďaka.“

Nahádzal som ich späť, vstal a pohol sa s prikývnutím na pozdrav.

„Počkaj.“

Pristúpil ku kancelárskemu stolu na opačnej strane a zohol sa k spodnému šuplíku. „Na,“ hodil mi te-

lefón, ktorý som ledva zachytil. „Zavolám ti budúci týždeň, ako a kde budú prebiehať výmeny.“

Iba som prikývol.

„Vyprevad' nášho hosta,“ prehovoril k obrovi.

Schoval som vrecúško pod bundu. Keď som vyšiel z baru, ostré slnečné svetlo mi udrelo do očí. Rýchlo som prešiel ulicu a nasadol do auta, kým by Ian nedostal pokutu za parkovanie. V duchu som sa zachechtal pri tej predstave.

„Ako to šlo?“ spýtal sa spomínaný, keď som si zapínal pás.

Ruku s vrecúškom som víťazne natiahol medzi predné sedačky.

„Ten magor ma ponúkol,“ pokrútil som hlavou. Vrecúško som nechal dopadnúť k nohám a zahľadel sa von z okna na ubiehajúcu scenériu. Ianov smiech mi doľahol do uší, tak som kolenom kopol do prednej sedačky.

„Zatiaľ ide všetko podľa plánu,“ vytiahol som darovaný telefón a zamával ním. „Zavolá mi budúci týždeň.“

V skratke som im prerozprával, čo všetko sa udialo. Zdalo sa, že obaja boli s priebehom večera spokojní.

„Zájdeme sa večer niekam najesť?“ spýtal sa Ian po chvíli.

„Ja mám videohovor so Samanthou,“ ozval sa Brad.